

NAGICH PRZYODZIAĆ

KAMERUN. W pracy misjonarki „nagich przyodziać” to nie tylko staranie się o odzież i rozdawanie jej najbardziej potrzebującym, ale również uczenie dzieci zapinania guzików, wiązania sznurówek, dbania o ubranie i obuwie...

Mysłąc o uczynku miłosierdzia „nagich przyodziać” niemal każdemu z nas automatycznie nasuwa się myśl, że spotykając nagiego, trzeba go ubrać. I to jest prawda. Tak uczynił św. Franciszek oddając swój płaszcz ubogiemu. Tak uczyniła Sługa Boża Matka Józefa Hałacińska, założycielka naszego Zgromadzenia, zdejmując z siebie wełnianą chustę i okrywając nią towarzyszącą jej w drodze zziębniętą współsiostkę.

30 lat w Kamerunie

Pragnę podzielić się moim 30-letnim doświadczeniem pracy misyjnej w Kamerunie, w odniesieniu do uczynku miło-

sierdzia co do ciała „nagich przyodziać”. Zdarzyło mi się starać o odzież i rozdawać ją najbardziej potrzebującym. Wiedziałam jednak, że nie mogę przyjść z pomocą wszystkim. Pracując w przedszkolu wiedziałam, że nauczyć dzieci zapinać guziki, wiązać sznurówki, dbać o ubranie i obuwie, to w perspektywie ich życia „przyodziać nagiego”. Następnie, pracując w parafii Ndelele, wśród ludu Kako, przebywając z nimi regularnie, zauważyłam, że na Boże Narodzenie prawie każdy kupuje ubranie, a potem nosi je niemal codziennie. Niestety po kilku miesiącach już prawie nic nie trzyma się razem. Siedziałam wtedy pod hangarem, rozdawa-

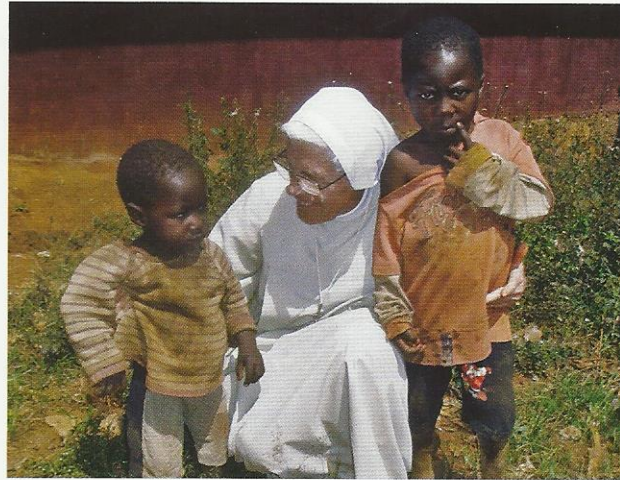
Lekcja katechizmu, fot. T. Sadowska

łam igły z niciami i uczyłam ich zszywać ręcznie porozpruwane ubrania. Robiły to kobiety, dziewczęta, a nawet młodzieńcy. Pozszywane i dobrze uprane ubranie wyglądało schludnie i mogło jeszcze długo służyć. Widziałam wielką radość na ich twarzach.

Cena pary starych butów

Pracując wśród Pigmejów byłam świadkiem smutnego wydarzenia. Rano, po Mszy Świętej widzimy naszych Pigmejów wiozących na taczce Prinsco, mojego dawnego ucznia ze szkoły pigmejskiej. Siostra Teodora – pielęgniarka – pobięła szybko do przychodni, aby przyjść z pomocą choremu. Okazało się, że na polowaniu goniąc za małpą, źle chwycił strzelbę i wystrzeliła mu w brzuch. Miał zranioną rękę i naboje w jamie brzusznej. Zawołany lekarz ze szpitala kazał natychmiast odwieźć chorego do odległego o 100 km szpitala w Batouri na operację. Pielęgniarka podłączyła na czas podróży kroplówkę z antybiotykiem i lekami uśmierzającymi ból. Ja zgromadziłam to, co konieczne do pobytu w szpitalu: bieliznę, garnki, żywność, lampę naftową. Pojechała jego rodzina i nasza pielęgniarka, siostra Nicole. Ja kierowałam samochodem, modliliśmy się. Prinsco powiedział, że wierzy, że to Bóg sprawił, że go znaleziono w lesie, gdzie poszedł zmuszony na polowanie, mimo że był chory. W ten sposób miał zapłacić za parę starych butów, które otrzymał od wieśniaka. Operacja Prinsco trwała 5 godzin i wyjęto z jego jamy brzusznej 40 odłamków pocisku. Następnie trafił do szpitala w Bertoua, gdzie oczekiwał na następną operację.

Siostra Tomasza wśród ubogich dzieci, fot. T. Sadowska

Świadectwo wiary Pawła

Prinsco został ochrzczony w obliczu śmierci, otrzymując imię Paweł. Podczas 3-tygodniowego leczenia nigdy nie skarżył się na tego, który go zmusił do polowania, przebaczył mu i ze słowami: *Jezu, Jezu* – odszedł do Pana. Do naszej misji wróciłam w ogromnym deszczu, przywożąc ze sobą ciało mojego świętego Pigmeja Pawła do Ndelele. Nie było ani kapłana, ani katechisty i to ja musiałam przewodniczyć modlitwom pogrzebowym. Tym razem para starych butów kosztowała bardzo drogo, bo życie młodego człowieka i ojca dwojga dzieci. Jak widzicie, wszystko jest ważne: pomoc duchowa, moralna, materialna i nasze życie misjonarskie. Cicha modlitwa, cierpliwe i częste przebywanie wśród najuboższych, wspólne przeżywanie ich radości i smutków czyni nasze słowa i czyny wiarygodnymi. Prośmy, by miłosierny Ojciec wspomagał nas na drodze czynienia miłosierdzia.

s. Tomasza Sadowska CSP
Santa-Mbei, Kamerun